

Θεμισιώτικα Νέα

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΡΥΟΠΙΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 10

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 28 — ΤΗΛ. 593-371

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

ΕΝΑ ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Η γῆ σου μᾶς τρέφει κινδυνεύει...

ΑΣ ΕΥΠΗΝΗΣΟΥΝ ΧΩΡΑ - ΧΩΡΙΟ

Υπάρχουν άνθρωποι, νέοι στην ηλικία, που είναι ήδη άνθρωποι νεκροί. Πνιγμένοι από νωρίς στα βαλτοτόπια της ρουτίνας, ζούν κλεισμένοι στον εαυτούλη τους. Το σύνολο δεν τους ενδιαφέρει. Έτσι η ζωή τους και η δράσι τους μυρίζουν πτώμαϊνη. Γιατί μέσα στην εύτυχία του συνόλου, δημιουργούνται οι μικρές εύτυχίες των ατόμων. Έτσι αυτοί οι άνθρωποι, είτε στο τομέα της επίσημης διακονούν είτε τη τέχνη καλλιεργούν, δεν προσφέρουν τίποτα στους πολλούς. Γι' αυτό είναι άνθρωποι νεκροί για το σύνολο.

Ο επαρχιακός γεωπόνος μας κ. Γ. Τσεπέλογλου είναι εύτυχως και νέος στην ηλικία, μα το κυριότερο, ένα ζωντανό κοινωνικό κύτταρο. Η φτωχολιά του "Ελληνα δημόσιου υπάλληλου, δεν τσάκισε τη δημιουργική όρεξη αυτού του νέου. Ξερριζωμένος απ' τη πλούσια Μικρασιατική γῆ, έχει μέσα του την άνησυχία και την ενεργητικότητα του προσφυγικού στοιχείου. Παντρεμένος Θεμισιώτισσα, έχοντας το νησί μας για έδρα του, αγάπησε τη φτωχή και άγονη γῆ μας. Παλεύει με μύριες αντιξοότητες. Του χωρικού μας τη πατρογονική ξεροκεφαλιά. Της δύστροφης και άγονης γῆς μας, τὰ καμώματα του Κράτους, τὴν ἀστοργία στο λειτουργό του. Δεν μεμψιμοιρεί. Παλεύει και με τη βοήθεια όλων μας θα κερδίσει.

Η εφημερίδα μας θα του δώσει ὅλη τη βοήθεια που του αξίζει. Οι παρακάτω γραμμές είναι το καταστάλαγμα μίας πολύωρης κουβέντας με το γεωπόνο μας.

Ας γίνουν ευαγγέλιο για τὸν κάθε χωρικό μας. Μιλοῦν σ' αυτές, ἡ πείρα, ἡ προσαρμοσμένη στις συνθήκες μας ἐπιστημονική γνώσι κι ἀποπνέουν ἀγάπη για τὸ νησί και τὸς κατοίκους του.

Α'.

ΑΝΟΜΒΡΙΑ

Η φετεινή παραγωγή κριθαριού, ήταν ἡ ἴδια περίπου με τη περυσινή. Όμως θάπρεπε νᾶναι πολύ περισσότερη. Γιατί φέτος καλλιεργήθηκε μεγαλύτερη ἑκτασι γῆς ἀπὸ πέρυσι. Η παραγωγή, θὰ ἔπρεπε νὰ φτάση στὰ 40% περίπου τῆς περασμένης χρονιάς. Όμως, ἡ ἀπόδοση μ' ὅλη τὴν αὐξηση τῆς καλλιεργήσιμης ἐπιφάνειας, ἔμεινε στατική. Ποιές είναι οἱ αἰτίες; Η πρώτη είναι ἡ φοβερὴ φετεινὴ ἀνομβρία. Ὅπως λέν οἱ γερόντιοι τοῦ νησιοῦ μας, τέτοια ἀνδριά ἔχουν νὰ θυμοῦνται ἀπὸ 80 χρόνια. Καὶ πραγματικά, πηγᾶδια που εἰνοῖσαν πρὶν 80 χρόνια, φέτος για πρώτη φορά στερέψαν. Τὰ πηγᾶδια τοῦ ἀγροκηπίου στέρψαν κι' αὐτά. Ἐτσι 1500 - 2000 φυτάρια ἑλῆας που θὰ διέτιθεντο για φύτευσι ἐφέτος, δὲν θὰ δοθοῦν, γιατί με τὸ ἐλάχιστο νερὸ τοῦ ἀγροκηπίου, ἀπλῶς συντηροῦνται στὴ ζωὴ, δὲν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν και νὰ γίνουν εὐρωστά και κατάλληλα για μεταφύτευσι.

Ἀν ὅμως ἡ πρώτη αἰτία τῆς μικρῆς αὐτῆς παραγωγῆς ὀφείλεται σὲ ἰδιαιτροπῆς τῆς φύσεως που παρουσιάζονται κάθε 20 - 30 χρόνια, ἡ δεύτερη είναι ἡ σοβαρότερη, ἔχει τὴν ἀφετηρία της στὰ βάθη τῶν αἰώνων και δίχως ἀποφασιστικὴ ἀντιμετώπισί της, τὸ νησί μας θὰ καταποντισθῇ τελικὰ σ' ἕνα πρωτοφανὴ μαρμαρῶ.

Τὸν κίνδυνο αὐτὸ τὸν ἐπισημαίνουμε σὰν τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 κίνδυνο τῆς πατρίδας μας και χωρὶς ἀποφασιστικὴ στρόφη στὴν ἀντιμετώπισί της, ἡ ἐξόρμησι τοῦ πρασίνου γενικά και τῆς ἑλῆας ἐιδικότερα, εἶναι χτίσιμο με θεμέλιο τὴν αἰμο. Η δεύτερὴ κατὰ τὴν ἀντιμετώπισί της ὁλοένα ἐλλοατομένης παραγωγῆς μας, εἶναι ἡ «διάθρῳσι τοῦ ἐδάφους».

ΔΙΑΒΡΩΣΙ ΕΔΑΦΟΥΣ

Η Θεμισιώτικη γῆ εἶναι φτωχὴ σὲ ὑπέδαφος γόνιμο, πετρώδης και με μεγάλες κλίσεις (λοφώδης). Λόγω αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ἐπικλινοῦς

τοῦ ἐδάφους, οἱ χειμωνιάτικες βροχὲς δημιουργοῦν χειμάρους, οἱ ὁποῖο με ὀρμὴ παρασέρνουν κάθε χρόνο χιλιάδες τόνους χώματος στὴ θάλασσα. Ἐτσι ἀπὸ χρονιά σὲ χρονιά, τὸ ἔδαφος φτωχαίνει. Κι' ὅταν φτωχαίνει τὸ ἔδαφος, ἡ παραγωγή πέφτει σιγὰ - σιγὰ κι' ἡ δυστυχία χτυπᾷ τὶς πόρτες τοῦ ἀγροτικού νοικοκυριοῦ. Για νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ φοβερὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ζημιάς τῆς γῆς μας που μᾶς γίνεται κάθε χρόνο ἀπὸ τὴ διάθρῳσι, ὁ γεωπόνος μας, μᾶς φέρνει ἕνα παραστατικὸ παράδειγμα.

Τὸ σπιτάκι που μένω — μᾶς λέγει — ἔχει «δῶμα» ἐκτάσεως 40 τετραγωνικῶν μέτρων με κλίσι 2 χιλιοστῶν, δηλαδὴ εἶναι σχεδὸν ἐπίπεδο. Ἐκεῖ ἀπάνω βάζω 70 χιλιάδες ὀκάδες λειθαδόχωμοι για νὰ ὑψωθῇ με τὶς χειμωνιάτικες βροχὲς. Τὸ χῶμα αὐτὸ τὸ πατοῦν και σφίγγει. Ἐν τούτοις μ' αὐτὴ τὴν ἀπειροελαχιστὴ κλίσι σ' ἕνα χειμῶνα μέσα, οἱ βροχὲς δὲν ἀφίνουν οὔτε μῶριο χῶματος. Τὸ παρασέρνουν ὅλο και τὸν ἄλλον χειμῶνα βάζω καινούργιο. Καταλαβαίνεται τώρα τί γίνεται στὰ Θεμισιά, με ἔκτασι 78 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων και με τεράστιες κλίσεις. Πόσες δεκάδες και ἑκατοντάδες χιλιάδες τόννοι χῶματος γάνονται. Οἱ χείμαροι που σχηματίζονται και κατεβαίνουν ὀρμητικοί στὶς ρεματιὰς ἀπὸ τὰ βουνά, καταστρέφουν και τὰ ὑποστάνα και τὴ βλάστησι τῆς ρεματιᾶς. Τὸ ἔδαφος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ και ν' ἀπορροφήσῃ νερὸ. Ἐτσι οἱ ὑπόγειες φλέβες νεροῦ, φτωχαίνουν. Καινούργιες φλέβες δὲν δημιουργοῦνται, μ' ὅλες τὶς συνέπειες για τὴ βλάστησι τοῦ τόπου.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

Ἀς ἀνατρέξουμε λίγους αἰῶνες πίσω. Η ἱστορία εἶναι ἀνεξάντλητη πηγὴ καφετῆς και γόνιμης πέτρας. Η ἱστορία τοῦ τόπου μας μᾶς λέει πὼς τὰ παλὰ χρόνια ζοῦσαν 28.000 κάτοικοι στὸ νησί μας. Η γῆ τοὺς ἔτρεφε και δὲν ἔφευγαν για μεροκάματα στὴν Ἀθήνα, για νὰ συμπληρώσουν τὶς ἀπαραίτητες οικονομίες για τὴ ζωὴ τῆς φαμελιάς τους. Τώρα 3.000 περίπου κάτοικοι κατοικοῦνε στὴν ἴδια γῆ. Δηλαδὴ ὁ σημερινὸς Θεμισιώτης χωρικός ἔχει κληρονομήσει τὸ γεωργικὸ κλῆρο 10 περίπου προγόνων του. Κι' ὅμως δὲν τὰ φέρνει βόλτα. Καὶ δυστυχῇ. Καὶ φεύγει πολλοὺς μήνες στὴν Ἀθήνα, δουλεῦει σκυλίσια στὰ καμῖνα, για νὰ συμπληρώσῃ τὸ φτωχικὸ φαί τῶν παιδιῶν του. Αἰτία βασική ἡ διάθρῳσι τοῦ ἐδάφους. Οἱ παλαιοὶ μας πρόγονοι, τὴν ἀντιμετώπιζαν ἀποφασιστικὰ με τὴ δημιουργία τῆς «σκάλας» στὶς λοφώδεις περιοχές, που ἀποτελοῦν τὰ ¾ τῆς καλλιεργήσιμης ἐκτάσεως τοῦ νησιοῦ. Τέτοιες «σκάλες», ὅσες ἀπομένειν ἀπ' τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ὑπάρχουν ἀκόμη και σήμερα. Ὁ πληθυσμὸς μας πέρασε ἀπὸ αἰῶνες σκλαβιάς. Ἐνετοὶ και Τοῦρκοι κούρσεβαν συστηματικὰ τὸ βίος μας. Ἐτσι οἱ κάτοικοι σιγὰ - σιγὰ ἔχασαν τὸ δημιουργικὸ τους κέφι, «ραγιαδέψαν», ἔγιναν στεῖροι σὲ ἐμπνεύσεις και μοιρολάτρες. Ἐπαψαν νὰ φυτεύουν δέντρα στὴ θέσι τῶν παλῶν που πέθαιναν με τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Ἐπαψᾶν νὰ χτίζουν

«πεζούλες» με ξερολιθῆς γερὲς και νὰ δημιουργοῦν «σκάλες» στὶς πλαγιὰς τῶν βουνῶν. Τὸ δέντρο και ἡ «σκάλα», νὰ τὰ γιατρικά τὰ σωτήρια για νὰ σωθῇ ἡ γῆς μας ἀπ' τὴ μάστιγα τῆς διάθρῳσης. Αὐτὰ τὰ συγκρατῆσουν τὰ νερά. Θὰ ποτιστῇ τὸ χῶμα. Θὰ πλουτιστοῦν οἱ ὑπόγειες φλέβες νεροῦ. Θὰ δημιουργήσουν καινούργιες φλέβες κι' ἡ γῆς θὰ ξαναγίνῃ γόνιμη. Καὶ τότε δὲ θὰ ἀδειάζῃ ὁ τόπος ἀπ' τοὺς νέους που τρέπονται στὴν Ἀθήνα για τὸ μεροκάματο και δὲν τοὺς μένει καιρὸς νὰ σκεφτοῦν τὴ γῆ τοὺς και τὴ προκοπὴ της.

ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΓΗ ΜΑΣ

Αὐτὸ πρέπει νᾶναι τὸ σύνθημά μας. Δουλεῖα για νὰ γεμίσῃ δέντρα και «σκάλες» ὁ τόπος μας. Αὐτὰ θὰ φέρουν τὴν ἀνθησι και τὴν εὐτυχία.

Πάρε ἕνα ξύλο λεῖο ἐπίπεδο, γύρε τὸ λίγο και ρίξε δυὸ σταγόνες νερὸ — για ν' ἀναφέρουμε ἕνα ἄλλο παραστατικὸ παράδειγμα τοῦ γεωπόνου. Οἱ σταγόνες θὰ κυλήσουν και θὰ φύγουν παρασέρνοντας και κάθε ἴχνος σκόνης στὸ κύλημά τους. Βάλε ἀπάνω στὸ ξύλο αὐτὸ λίγο στουπόχαρτο κι' οἱ σταγόνες θὰ μείνουν ἐκεῖ. Τὸ δέντρο και ἡ «σκάλα» εἶναι τὰ στουπόχαρτα που χρειάζεται ὁ τόπος μας. Οἱ στήλες αὐτὲς δὲν θὰ κουραστοῦν νὰ θυμίζουν ἐπίμονα, τοῦτο τὸ χρέος τοῦ Θεμισιώτη χωρικοῦ. Στὴ «σκάλα» βρίσκεται ἡ εὐτυχία του.

ΟΣΠΡΙΑ — ΖΩΟΤΡΟΦΕΣ

Τὰ μισὰ χτήματα τοῦ νησιοῦ μένουν κάθε χρόνο για ξεκούρασμα χέρσας, ἡ λεγόμενη ἀγροαπαυσι. Ἐλάχιστοι χωρικοὶ σπέρνουν σ' αὐτὰ τ' ἀγροαπαυόμενα χτήματα φαρόλια και κουκιά. Κανένας ὅμως ζωοτροφές. Η ζῆμια διπλῇ και τριδῆπλη. Τὸ ἔδαφος τὸ χέρο στεγνώνει, ταρατσώνει και προσφέρεται κατάλληλο για διάθρῳσι. Στερεῖται και τοῦ παραμικρότερου εισοδήματος που θὰ τοῦδιδε μὰ σπορά φαρολίου ἢ κουκιάς. Στὶς δύσκολες χρονιὰς ἀπ' τὴν ἑλλειψι πρόβλεψης ζωοτροφῶν, τὰ ζῶα φοφοῦν κατά ἑκατοντάδες κι' ἡ ζῆμια ἀνεβαίνει σὲ ἑκατομῦρια. Βίκοι, λαθοῦρι, τριφύλι ὑπόγειο και πολλὲς ἄλλες ποικιλίες ζωοτροφῶν κρίνονται κατάλληλες ἀπ' τὸ γεωπόνον μας για σπορά στὰ ἀγροαπαυόμενα χτήματα. Συναντὰ ἐπίμονη ἀρνησι τῶν χωρικῶν μας. Ἀρνησι στεῖρα και ἀνεξήγητη. Ἐτσι τὰ βρῆκαν ἀπ' τὸν πατέρα και τὸν παπποῦ. Δὲν ξέρουν, δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν πὼς τὰ πάντα μεταβάλλονται σ' αὐτὸ τὸ κόσμον, πὼς ὁ ἄνθρωπος με τὴν ἐπιστημονικὴ γνώσι καταχτὰ καθημερινὰ ἀτὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ τιθασει και τὰ κινεῖ στὴν ἐξυτηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν του. Η πόδοδος ἀσταμάτητα προχωρεῖ με γοργοὺς βηματισμοὺς. Κι' ἡ ζωὴ με τὴν ἀλάθητη ἐμπειρία της ἐπιβεβαιώνει καθημερινὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς παραπάνω διαπιστώσεως. Ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς που θὰ μείνουν πίσω, θὰ βραδυπορήσουν στὴ γοργὴ πορεία τῆς πρόδου. Αὐτοὶ θὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀ-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 12.000

Άλληλογραφία και Έμβάσματα:

Διαχειρτής

ΔΗΜ. ΕΜΜ. ΓΚΟΥΜΑΣ

Μοναστηρίου 28 — Αθήναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Υπεύθυνος: Ἰωάννης Π. Τσούσης

Φιλιππων 5, Αθήναι

Προϊστ. τυπογραφείου: Φρ. Μαλατέστας.

Κατοικία: Μενέλαου 9, Αθήναι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΗΣΕΙΣ

Ἡ κ. Πανωραία Ἰωαννίδου (τὸ γένος Κωί-
στα) ἔτεκεν θῆλυ ἐν Αῤῥαῖς.

Ἡ κ. Εὐφροσύνη Γεωργ. Γονιδάκη ἔτεκεν
θῆλυ ἐν Δρυοπίδι.

Ἡ κ. Μαρία Μιχ. Μπουρίτη ἔτεκεν θῆλυ ἐν
Δρυοπίδι.

Ἡ κ. Μαρία Ἀντ. Ζαμπέτα ἔτεκεν ἄρρεν
ἐν Δρυοπίδι.

Ἡ κ. Μαρία Ζαφ. Γονιδάκη ἔτεκεν θῆλυ
ἐν Δρυοπίδι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ἐβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Εὐαγ. Β. Μαρ-
τίνου, ὀνομασθὲν Δημήτριος, ἀνάδοχος ὁ κ.
Γιαννούλης Λαρεντζάκης.

Ἐβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Ἀγγελῆ Α.
Γονίδη, ὀνομασθὲν Ἀντώνιος, ἀνάδοχος ὁ κ.
Δημ. Γονίδης.

Ἐβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Δημ. Γονίδη,
ὀνομασθὲν Νικόλαος, ἀνάδοχος ὁ κ. Χρηστ.
Μαρτίνος.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἡ δις Μαργαρίτα Ἀντ. Γονίδου καὶ ὁ κ.
Δημήτριος Λεοντίου ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπό-
σχεσιν γάμου.

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Στέφανος Ι. Μαρτίνος καὶ ἡ δις Πολυ-
ξένη Τουμπανάκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των
ἐν Αῤῥαῖς, παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Ἰωάν-
νης Τσούσης.

Ὁ κ. Δημήτριος Καστανιάς καὶ ἡ δις Φω-
τεινὴ Ἀνδρεαδάκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των
ἐν Πειραιεῖ, παράνυμφος παρέστη ἡ δις Καίτη
Κώνστα.

Ὁ κ. Νικόλαος Λυμπ. Παπαγεωργίου καὶ
ἡ δις Φωτεινὴ Δημ. Ψαρρά ἐτέλεσαν τοὺς γά-
μους των ἐν Δρυοπίδι.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἀπεβίωσεν ἐν Δρυοπίδι ὁ Σταμάτιος Γοί-
δης, ἑτῶν 85.

Ἀπεβίωσεν ἐν Δρυοπίδι ὁ Ἐμμανουὴλ
Παναγιωτόπουλος, ἑτῶν 67.

Ἀπεβίωσεν ἐν Δρυοπίδι ἡ Φλουρὴ Ἐμ.
Παναγιωτοπούλου, ἑτῶν 54.

Ἀπεβίωσεν ἐν Δρυοπίδι ἡ Εἰρήνη Ι. Μιου-
ρίτη, ἑτῶν 1.

Ἀπεβίωσεν ἐν Αῤῥαῖς ἡ Καλίσσα Δημ.
Λουλουδά.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἀνεχώρησεν δι' Ἀμερικὴν διὰ λόγους ὑ-
γείας ὁ ἀντιστ/χης κ. Κων/νος Μαρτίνος, Πρό-
εδρος τοῦ Συνδέσμου Ἀναπήρων Ἀξιωμα-
τικών.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Ὁ κ. Ἀνδρέας Γ. Μαρτίνος κλευστὴς Β.Ν.
προήχθη εἰς ἀρχικλευστήν.

.....
σφυζία. Γιατὶ θὰ τοὺς λείψῃ τὸ ὀξυγόνο τῆς
προόδου.

Μὴν ἀφίνετε χέρσα τὰ χτήματά σας. Τὸ ὀ-
σπριον καὶ ἡ ζωοτροφὴ λιπαίνουν τὴ γῆ, τὴν
κάνουν πειὸ καρπερὴ γιὰ τὴ κυρίως καλλιέρ-
γεια, χωρὶς νὰ τὴν κουράζουν.

Τὰ θέματα δὲν ἐξαντλοῦνται μ' ἓνα ἄρθρο.
Μᾶς εἶπε κι' ἄλλα ὁ γεωπόνος μας. Πῶς θὰ
γίνουμε αὐτάρκεις. Πῶς θὰ πάρῃ σάρκα καὶ
ὀστά ἡ φυτεία τῆς ἐλῆας σὲ μεγάλες ποσότη-
τες. Πῶς θὰ βελτιώσουμε τὴ δεντροκαλλιέρ-
γεια μας. Γι' αὐτὸ θὰ χρειαστῇ καὶ δεύτερο,
ἴσως καὶ τρίτο ἄρθρο.

ΘΕΡΜΙΩΤΗΣ

ΔΡΥΟΠΙΑΔΕΣ

Ἐμαθα μὲ εὐχαρίστησιν πὺς εἶναι τέλος γεγονός
τὸ ὅτι θὰ ὁργανωθῇ στ' ἀλήθεια πιά ὁ φωτισμὸς
διότι ἀπ' τὸ σχεδίων Μάρσαλ ποσὸν ἐχορηγήθη
καὶ ἐπειγόντως εἰδικὸς ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ ἐκλήθη.
Ἐπάρχουν λέγουν, δύο σχέδια, ἢ μάλλον δύο ἰδέες
ποὺ εἶναι ἐν κοντολογίᾳ, σπουδαῖες καὶ ὠραῖες
ἡ πρώτη ἰδέα φαίνεται καλοῦστικὴ νὰ ποῦμε
μὰ θὰ προφθάσωμε ποτὲ, ἔργο νὰ τὴν ἰδοῦμε.
Θὰ κτίσων ἀνεμόμυλο στὸν «Πρόδρομο» ἐπάνω
νᾶχη τὸ ὕψος τοῦ «Αἰφελ» κι' ἀκόμη παραπάνω
νὰ φτάνουν οἱ ἀντένες του ψηλὰ στὸν οὐρανὸν
καὶ τὰ παντὰ δολοφάρδῃ σὰν τὸν ὠκεανόν.
Νὰ συνδεθῇ ἓνα μοτέρ νὰ βγάξῃ ἠλεκτρισμὸν
νὰ βγάξῃ ρεύμα ἀφθονο διὰ τὸν φωτισμό.
Ἀπ' τοὺς ψαράδες ὅπου ζοῦν σὲ κείνα τὰ νερά
θὰ πάρουνε τὰ δίχτυα τους, ἂν εἶναι λέν, γερά
νὰ τὰ τοποθετήσωμε χωρὶς πολλὰ παζάρια
τὴν νύχτα γιὰ τὸν φωτισμὸ τὴν μέρα γιὰ τὰ ψάρια.
Ἡ δεύτερη ἰδέα μοῦπανε εἶναι πρωτοφανὴς
καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς εἶναι καταφανὴς
θὰ σὰς τὴν πῶ ὅμως κι' αὐτὴν νὰ σὰς ἐνημερώσω
ἀφοῦ διὰ τὰ λόγια μου φόρο δὲν θὰ πληρώσω.
Θὰ κτίσων εἶπαν στὸ χωριὸ μιά φάμπρικα μεγάλη
στὸ μέγεθος εἰς τὴν παραγωγὴ δὲν θὰ τὴν φθάσῃ
(ἀλλ).

Καὶ τώρα θὰ μὲ ρωτήσετε, τί θὰ κατασκευάζῃ;
Μὰ εἶναι εὐκολώτατο, σὰν τί ὁ νοὺς σας βάσει;
Ἀπλούστατα λυχνάκια καὶ ποὺ κάποιο φανάρι
νὰ φέγγουνε στὰ σπιτία τοῦ χωριοῦ σὰν λείπη
(τὸ φεγγάρι).

Μὰ εἶναι ἄνω ποταμῶν ὡς καὶ τῶν ρυακίων
νὰ εἶναι μιά ἀπόστασις ὀλιγοστῶν μιλίων
ὅπου ἀπέχει τὸ νησί ἀπ' τὸ κλεινὸν τὸ ἄστυ
δὲν εἶναι κρίμα κι' ὁδὸο γιὰτὶ κατεδικαστὴ
ὁλόκληρη ἡ Δρυοπίς νὰ ζῇ στὴν σκοτεινιά
καὶ γύρω σου ὅλα θὰ βρωμοῦν ἀπὸ τοῦ λυχνοῦ τὴν
(καπνιά).

Κτυπάει ἄσχημα στ' αὐτὴ φουντῶνει τὸ ριζαῦτι
ὅταν ἀκούς τὰ χάλια τοῦ χωριοῦ δὲν γίνονται
(πλέον ζαῦτι).

νὰ βλέπῃς μ' ἐλαιόλαδο φανούς τῆς μακρινῆς
τοῦ Διογένοους φθάσαμε τῆς τότε ἐποχῆς;
Στὰ σπιτία τὰ λυχνάκια μὲ βαμβακοφυτλὴ
σὰν ἐκκλησοῦλας πτωκικῆς ποὺ ἔχει στὸ κανδῆλι
νὰ φέγγουν μὲ τ' ἄδυνατο τρεμουλιαστὸ τους φῶς
σὲ γάμων ξεφαντώματα κι' ἐν τέλει συνολικῶς
τὴν μύτη σου νὰ μὴν μπορῇ νύχτα νὰ διακρίνῃς
στὴν ζουγκλα εἶσαι ἢ στὸ χωριὸ δὲν δύνασαι νὰ
(κρίνῃς).

Ἱπποτικὸ κι' ἄρχοντικὸ γιὰ κάθε παλληκάρι
βεγκέρα ὅταν πῆγαινε νὰ κράταγε φανάρι
νὰ ἔφεγγε στὸν γέροντα γονιό, ἢ στὴν καλὴ του
κι' αὐτὴ τοῦ εἶδνε φιλὶ κι' ὁ γέρος τὴν εὐχὴ του.
Μ' αὐτὸ πότε συνέβαινε; Σὲ χρόνια περασμένα
καὶ σὲ χωριὰ ποὺ βρίσκονταν ἐδῶ καὶ κεῖ σπαρ-
(μένα).

Στὴν ἐποχὴ π' ὁ ἄνθρωπος θὰ πάῃ στὸ φεγγάρι
εἰς τὸ χωριὸ μὲ βρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸν Ἀρη.
Τὸ δίκτυο τὸ ἠλεκτρικὸ ἔχει καταστραφῇ
καὶ δὲν μπορεῖ μὲ σύρματα ν' ἀντικατασταθῇ
λέγουν πῶς τὸ κατέστρεψαν οἱ τότε Ἱταλοὶ
μὰ κάτι εἶπαν καὶ γιὰ σὰς πῶς κάποτε σχοινὶ
καὶ σείς Θερμιώτες κάματε στ' ἄλωνα στὸ χωράφι
καὶ δὲν συλλογισθῆκατε πῶς πῆγαν ὅλα στράφι.
Μὰ τότε ἦταν ἡ κατοχὴ ἀπὸ βαρβάρους ὄχλους
ποὺ θέλαν ἐξανδραποδισμὸ νὰ ἐφαρμόσουν σ'
(ὅλους).

Μὰ τέλος πάντων πέρασαν, ξεχάστηκαν καὶ πάνε
καὶ τώρα ἂς κοιτάξωμε τὸ μέλλον τοῦ ποιοῦ θᾶναι.
Μὴ μένετε ἀκίνητοι μὲ χέρια σταυρωμένα
νὰ κινήθῃτε μιά σταλιά, ἀκούσετε καὶ μένα
μὲ τὴν ἐπιμονὴ ὁ μέρμηγκας σέρνει μεγάλο βάρος
κουράγιο πρέπει νᾶχετε καὶ ποιοὶ πολὺ τὸ θάρρος.

Ἐὰν ὅλα τὰ θίξωμε κρατώντας μιά σειρά
θὰ σὰς φανοῦν πολὺ ξυνὰ καὶ ἴσως κι' ἄλμυρά
πῶς ζῆτε καὶ ὑποφέρετε σήμερα σκοτεινὰ
εἶναι παλὰ σας βάσανα καὶ ὄχι τωρινὰ.

Ἐπάρχει Μηχανοστάσιο αὐτοῦ πολὺ καλὸ
τρέξετε, ἐνεργήσετε, μὰ σὰς παρακαλῶ
νὰ γίνῃ ἡ ἐπισκευὴ σ' ὅλο συνολικῶς
νὰ φωτισθῇτε ἅπλετα σὰν προπολεμικῶς.

Μὰ ποῖος νὰ κάνῃ τὴν ἀρχή, πῶς νὰ βρεθοῦν τὰ
(μέσα).

Μὰ πῶς νὰ συμφωνήσωμε νὰ μᾶς δοθῇ ἡ μτέσα
ποὺ πάντοτε ἀσύμφωνοι βρισκόμαστε συνήθως
δὲν μοιάζωμε τῆς πρωτεύουσας π' ἔχει ἡ νῆσος
(Κύθος).

Προσγειωθῇτε χωριανοὶ χωρὶς μεγάλα φάλτσα
καὶ τὰ λείπα σὰν δίδεται χορεύοντας στὴν πιάντα
σκεφθῇτε πόσον ἁμορφὴ θὰ ἦταν φωτισμένη
μὲ λάμπες τοῦ ἠλεκτρικοῦ γύρω γαρνιρισμένη.

ΔΩΡΕΑΙ

Γιὰ τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο Δρυοπίδος

Ὁ κ. Ἀντώνιος Παπαμακάριος ἐκ Φιλαδελ-
φείας Ἀμερικῆς ἀπέστειλεν εἰς τὸν Συνδέσμον
Δρυοπιδῶν 2 σημαῖες, ἥτοι μιά παρελάσεως
καὶ μιά θαλάσσης μετὰ τοῦ ἰσοῦ τῆς, δωρη-
θείσης εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Δρυοπίδος.

Γιὰ τὰ οἰκήματα

τοῦ Συνδέσμου Δρυοπιδῶν ἐν Μέριχα

Ὁ κ. Ἀντώνιος Παπαμακάριος ἐκ Φιλα-
δελφείας Ἀμερικῆς ἐδώρησεν διὰ τὰ ἐν Μέρι-
χα (Ἀγ. Ἀκινδύνου) οἰκήματα τοῦ Συνδέσμου
Δρυοπιδῶν ἓνα τραπέζι σιδερένιο καὶ 4 κα-
ρέκλες.

Ἐπίσης ὁ κ. Ἰωάννης Ἀντ. Γονίδης ἐδώ-
ρησεν διὰ τὰ ἐν Μέριχα (Ἀγ. Ἀκινδύνου)
οἰκήματα τοῦ Συνδέσμου Δρυοπιδῶν 1 τρα-
πέζι καὶ δύο πάγγους.

ὑπὲρ Δελαγραμματοῦ Θεραπευτηρίου

Ἡ οἰκ. κ. Στεφάνου Φιλίππα ἀπέστειλεν εἰς
τὸν Συνδέσμον Δρυοπιδῶν δραχ. 100.000
ὑπὲρ Δελαγραμματοῦ Θεραπευτηρίου ἀντὶ
στεφάνου εἰς μνήμην Γεν. Ἀρχιάτρου Χαρα-
λάμπους Φιλόκου.

Ὁ κ. Νικόλαος Ἰω. Φιλίπποιος ἐκ Βόλου
ἀπέστειλεν εἰς τὸν Συνδέσμον Δρυοπιδῶν δρχ.
50.000 ὑπὲρ Δελαγραμματοῦ Θεραπευτη-
ριοῦ εἰς μνήμην Δημ. Λεβαντίου.

ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν

τῶν ἐξαφανισθέντων ἀλιέων

Ὁ κ. Νικόλαος Ἰω. Φιλίπποιος ἐκ Βόλου
ἀπέστειλεν εἰς τὸν Συνδέσμον Δρυοπιδῶν
δρχ. 20.000 ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐξα-
φανισθέντων ἀλιέων.

Γιὰ τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς

Ὁ κ. Νικόλαος Ἀρεᾶλης ἐβράβευσεν ἀρι-
στεύσαντα μαθητὴν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολεῖου
Δρυοπίδος δι' ἑνὸς στυλογράφου.

Γιὰ τὴν Παναγίαν Κανάλλαν

Ὁ κ. Σπύρος Γεωργ. Δέγλερης ἀπέστειλεν
εἰς τὸν Συνδέσμον Δρυοπιδῶν 10 ὀκ. κερί
ἑτοιμον καὶ 2½ ὀκ. ἔλαιον δωρηθέντα εἰς Πα-
ναγίαν Κανάλλαν.

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Ἀπόψε θὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὸ χερί
νὰ πάμε σὲ ταξίδι μακρινόν,
ἢ φαντοσία στὰ φτερά τῆς θὰ μᾶς φέρῃ
στοῦ ἀγαπημένου μας νηιοῦ κάποιο στενόν.

Θὰ δοῦμε πάλι τὴν αὐλὴν τὴν ἀσπρισμένη,
τὴν ἀνθισμένη μὲ τὴν μέση λεμονιά,
στὸ παραθύρι ἀπάνω ἀκουμπισμένη
γεμάτη μὲ νερό τὴν κουρκουδιά.

Γεμάτες μὲ γαρύφαλλα τίς γλάστρες
μὲ κρινούς καὶ βασιλικούς λογιά,
στὶς γειτονιὲς θ' ἀνέβουμε στὶς στράτες
προτὺ ξυπνήσῃς ἀκόμα τὸ χωριόν.

Καὶ σὰν θὰ φτάσωμε στὸ δρόμο τοῦ δικοῦ μας
ἀπ' τοῦ ντουρακού πέρα στὴν στροφὴ,
ἐκεῖ ποὺ δίναμε τὰ πρώτα ραντεβὺ μᾶς
γιὰ νὰ κρατοῦμε τὴν ἀγάπην μᾶς κρυφῇ.

Θὲ νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖ τὰ τραγουδιὰ
ποὺ σοῦλεγα ἐκεῖνον τὸν καιρό,
καὶ στοὺς ἀκούμπρους κάτω τὰ βαρβάρικα
θὰ μοῦ κρατοῦν σιγάντο ἀπ' τὸ νερό.

Τριγύρω ἡ φύσι ἀνθισμένη
στὴς νύχτας μὲ τὴν σιγαλιά
ἢ λυγαριὰ μὲ τὰ σπαρτοπούλα ἐνωμένη
θὰ μᾶς μεθὰ μὲ τὴν μοσχοβολιά.

Ἀπόψε θὰ σὲ πάρω ὑπὸ τὸ χερί
θὰ ταξιδεύωμε σὲ θάλασσα πλατειά,
μὴ μ' ἀρνήθῃς, ἀγάπη μου, ποῖος ξερεῖ
ὡς ποτε θὰ μὲ δῇ τὴν ἡ ξενιτεία.

Λουτράκι

ΜΑΝΟΣ ΜΑΝΕΙΣΗΣ

Αὐτὸ τὸ καλαμπούριον σερβίρετε σπανίως
μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνοστον μὰ πρὸ παντὸς κυρίως
χρειάζετε πολλὰς φορές. Τὰ αἵματα ξυπνὰ
καὶ φθάει κανεὶς πολὺ ψηλὰ ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ξεκινᾷ.
ΔΡΥΟΠ

Κ Ρ Ε Ο Π Ω Λ Ε Ι Ο Ν

Η «ΔΡΥΟΠΙΣ»

Κ. ΚΟΛΟΦΩΤΗ

ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 66

(Βοτανικός)

ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑΛΛΑ

ΣΥΛΛΑΚΩΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ο Συνδεσμός μας διοργάνωσε την καθιερωμένη του έκδρομη στο γραφικό ακρωτήρι του νησιού μας, εκεί που βρίσκεται το μοναστήρι της Παναγίας Κανάλλας.

Τα εισιτήρια είχαν εξαντληθεί, πράγμα πρωτοφανές στα ιστορικά του Συνδέσμου, τέσσερες μέρες νωρίτερα, και το καράβι που είχε άγκυραρισθεί είχε κιόλας συμπληρώσει τις θέσεις του όλης. Άλλα απόμειναν πολλοί παραπονούμενοι, γιατί δεν φρόντισαν εγκαίρως να κρατήσουν εισιτήρια και μείναν έξω. Μά κι αυτοί ικονοποιήθηκαν γιατί διετέθη και γι' αυτούς το ίδιο καράβι το οποίο ανέλαβε και τους μετέφερε την δεύτερη μέρα. Με λίγα λόγια, δυο καραβιές Θερμιώτες γέμισαν τον ιερό χώρο της Κανάλλας για να απευθύνουν την δέσιν τους στην Μεγαλόχαρη. Η Διοίκηση είχε φροντίσει με κάθε λεπτομέρεια, αλλά το κάθε τι για να γίνει η έκδρομη δσον το δυνατόν τελειότερη και ωραιότερη.

Το Σάββατο το βράδυ Διοίκησης και μέλη του Συνδέσμου συμπληρώνουν τα τελευταία τους εφόδια γιατί την επομένη, δηλ. την Κυριακή το πρωί, σύμφωνα με το πρόγραμμα, το καράβι ή «Αύρα», το οποίο θα μεταφέρει τους έκδρομείς, θα αναχωρήσει από τον Πειραιά 8—8½ π.μ.

Από τα ημερώματα της Κυριακής αρχισαν να καταφθάνουν οι φουρνιές των συμπατριωτών μας για να εξασφαλίσουν την καλύτερη θέσι στο καράβι.

Μά το καράβι, αν και η ώρα είναι 8, δεν φάνηκε στον Πειραιά. Μια μικρή δόση ανησυχίας άρχισε να ζωγραφίζεται στα πρόσωπα όλων, γιατί άραγε δεν ήρθε ακόμη, τί να συμβαίνει; Οι διαδόσεις άρχισαν να πέρνουν και να δίνουν. "Άλλος έλεγε ότι γεμίζει πετρέλαιο άλλος ότι έπειδή είχε φορτωμένα καθυστέρησε σε κάποιον άλλο λιμάνι και άλλα πολλά.

Έν τω μεταξύ τα γύρω καράβια άρχισαν να φεύγουν το ένα πίσω απ' τ' άλλο, πηγαίνοντας ελαφθείς προσκυνητές στους τόπους τους, στην Παναγία του νησιού τους. Μά ή «Αύρα» δεν φαίνεται πουθενά κι' ή ώρα πάει 10 π.μ. Το πρακτορείο αναλαμβάνει να καθησυχάση την έκδηλον πιά ανησυχία μας, ειδοποιώντας μας ότι σε δυο ώρες θα φθάση όπωσδήποτε. Τό πέρνουμε πιά απόφασι ότι θ' άργήσουμε για λίγες ώρες ακόμα για να πατήσουμε το άγιο χώμα της πατρίδας, στα Θερμιά μας, δεν πειράζει. Τί να κάνουμε; Υπομονή.

Κι' ή διωρία του πρακτορείου πέρασε και τα μάτια όλων είναι γυρισμένα στην είσοδο του λιμανιού. Σε λίγο πράγματι, φάνηκε να μπαίνει στο λιμάνι αογά-αργά με το πάσο της, που λένε, ή πολυθρόνη πι ή «Αύρα» και σε λίγο άκουμπισμένη τεμπέλικα στο μουράγιο έχει γεμίσει τα ξάρτια της και κάθε λογής συμπατόχοινο, με τις πολύχρωμες σημαίες της που τό φύσημα του άνερα τις κάνει να κουνιούνται πέρα - δώθε σαν να θέλουν να δώσουν τό καλωσώρισμα σ' αυτούς που άρχισαν ήδη να γεμίζουν την κάθε της γωνιά. Γέμισε το καράβι από τους προσκυνητές του νησιού, απ' τα ξηνητεμένα παιδιά της πατρίδας, που πάνε κει κάτω στο ξέμακρο ακρωτήρι της για τό προσκυνήμα της Μεγαλόχαρης Παναγίας Κανάλλας, της προστάτιδος που λέμε. Μαζί με τους Δρουσιδέις βρίσκεται και ο Σύνδεσμος των Κυθνίων π' άδελφωμένοι πιά οι δυο Σύνδεσμοι του νησιού μας κάνουν τό ταξίδι τους για τον ίδιο ιερό σκοπό, για την Παναγιά «του Νίκος».

Τά πρόσωπά τους φεγγοβολάνε απ' την άνεπιπτη χαρά που νοιώθουν, απ' τη χαρά που τους γεμίζει ο γυρισμός.

Οι άλυσσιδες άρχισαν να γλυστρούν γαργαλόντας τό καράβι κάνοντας ένα παραδεισινό θόρυβο ένώ συγχρόνως μια υπόκοφη στρυγλιά βγήκε απ' τό φουγάρο του καραβιού και γάχηκε στην πόλι.

Τό καράβι άρχισε να γλυστρει επάνω στα νερά του λιμανιού ένώ τό ιερό φορτίον του έφερε τα μαντήλια σ' αυτούς που απόμειναν στη στεριά γιατί λόγοι άνώτεροι δεν τους άφισαν να κάνουν κι' αυτοί τό χρέος τους στην προστάτιδα, ένώ συγχρόνως κάνοντας τό σταυρό τους μονολογούσαν σαν προσευ-

χή «βοήθα Παναγιά Κανάλλα μου να φθάσουμε καλά». Και τό καλοτάξειδο καράβι χώθηκε μέσα στο πέλαγος άφίνοντας ξεπίσω του ένα σωρό κόσμο και πολιτείες χαράσσοντας ένα δαντελένιο αλλάκι στο πέρασμά του.

Οι έκδρομείς Συλλακώτες και Μεσαριώτες άνδρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, σχημάτισαν παρέες κι' άρχισαν τα πειράγματα με γέλιακι' άλλοι πάλι άκουγαν τις εϋθυμες ιστορίες και τα καλαμπούρια του τόπου που τόσο όμορφα ξέρουν να τα λένε οι παλιότεροι. Μερικοί δε που κάνουν πως ξέρουν πότερα απ' τους άλλους δίναν συμβουλές για τό πως θα γίνη τό ταξίδι, αν ή θάλασσα θάνε καλή ή όχι, πότε και πιά ώρα θα γίνη τό πέραςμα απ' τον Καβοντόρο κι' άλλα που μόνο αυτοί κάνουν πως ξέραν. Άλλοι πάλι τό έριξαν στο φαγοπότι και οι ήχοι των βιολιών και του λαούτου σκορπίζονταν στο άνοικτό πέλαγος.

Και με λίγη θαλασσίσα παραπάνω, που πειράξε μερικές μόνο γυναίκες, φθάνουμε βράδυ πιά στα Θερμιά. Περνάμε τον Άγιο Δημήτρη και στρίβουμε για τάν κάθο της Κανάλλας. Τά μάτια μας μέσα στο σκοτάδι προσπαθούν να δούν τό μοναστήρι, και νάτο φάνηκε φωταγωγημένο. "Όσο πάμε και πλησιάζουμε τώρα πιά άκούγεται άρκετά καλά ή καμπάνα της Κανάλλας, που σημαίνει τον έρχομό μας. Τό καράβι σφυρίζει κι' αυτό μά κι' απ' τα γύρω βράχια άκούγονται σφυρίγματα και φωνές, οι άλυσσιδες της άγκυρας πέφτουν, και οι πρώτες βάρκες πλησιάζουν. Τά μάτια όλων μας δακρύζουν. Οι συγγενείς απ' τα βράχια μας φωνάζουν με τό όνόματά μας, ή καμπάνα έξακολουθεί να χτυπά χαρμόσυνα και μαζί μ' αυτήν κι' ή καρδιά μας που πάλεται απ' τη συγκίνησι.

Μπαίνουμε στις βάρκες και τα καΐκια των ψαράδων του Άγίου Στεφάνου, στα καλά αυτά παιδιά, και βγαίνουμε στα βράχια. Τά φίλια και τα άγκαλιώματα πέρνουν και δίνουν με τους συγγενείς που μας περιμένουν. "Ο άστυνόμος του χωριού φροντίζει για την καλύτερα απομόβισσι.

Τά κελλιά κατακάθαρα, χάρις στις φροντίδες του Παντελή, γεμίζουν απ' τους έκδρομείς. Έπιτροπή του Συμβουλίου του Συνδέσμου φροντίζει να μην μείνη κανένας έξω από κελλι και παραπονεμένος, αλλά είμαστε πολλοί, τά κελλιά έχουν ξεχειλίσει, τί θα γίνη τώρα, έχουμε και την έκκλησιά, μένουν και κει οι ύπόλοιποι και τό ζήτημα της στέγης τακτοποιείται.

Την Δευτέρα τό πρωί άνοίγει τό περίπτερο, στην άρχή με καφέδες, έπειτα με λεμονάδες και γλυκά και ύστερα με τό κρασί και τό ούζο που συνοδεύονται από τους ποιο έκλεκτούς μεζέδες του νησιού μας, με τό φρεσκοκότα και λαχταριστά γταπόδια και διάφοροι νησιώτικοι μεζέδες.

Τά τραπέζια έχουν γεμίσει και δεν βρίσκεις κάθισμα. Τό ίδιο επαναλαμβάνεται και τό άπόγευμα. Τό βράδυ ή καμπάνα μας ειδοποιεί για τό μέγα έσπερινό. Η έκκλησιά είναι γεμάτη απ' τους πιστούς που με κατανυξί παρακολουθούν την θείαν λειτουργία. Μετά τό πέρας της λειτουργίας όλοι μαζεύονται στο περίπτερο και με την συνοδεία των βιολιών του λαούτου και του σαντουριού άρχισε ο χορός και τό φαγοπότι. Τη μία ζία διαδέχεται δεύτερη και ή τρίτη και τό γλέντι γενικεύεται με τον ουρτόμπαλο στην ήμερησια διάταξι μέχρι τά ημερώματα σχεδόν.

Ανήμερα της Παναγίας φρεσκοσιδερωμένοι όλοι με τά γιορτινά τους πηγαίνουν στην έκκλησιά. Ηθεία λειτουργία ήκούσθη με την δέουσαν ελάθειαν και κατόπιν άρχισε ή περιφορά της εικόνας της Παναγίας Κανάλλας γύρω από τον περίβολον της έκκλησίας, τά έξαπτερυγα και τά λάβαρα την συνοδεύουν. Στο πέραςμα της εικόνας, που βαστάζεται διαδοχικά από τους πιστούς, ο κόσμος γονατίζει και δακρύζει στο αντίκρυσμα της Παναγίας, που με τό γλυκό της βλέμμα μας άγκαλιάζει όλους μαζί γεμίζοντας μας από τόση δυνατή συγκίνησι που μάς κάνει τά μάτια να δακρύσουν.

Μετά την περιφορά, ο πρόεδρος του Συνδέσμου κ. Ι. Τσούσης βγάξε ένα λόγο που ήρθε να συμπληρώση την συγκίνησι μας και έκαλύφθη από παρατεταμένα ειλκρινή χειροκροτήματα όλων, κατόπιν δε έμοιράσθη ο άρ-

Πόσο δίκηο έχει ή λαϊκή μούσα του τόπου μας όταν λέει ότι:

«Ο μισμός έχει καύμό και τό φευγιά έχει ζάλη και τό καλώς ώρίσατε έχει χαρά μεγάλη».

Τό βλέπουμε καθαρά τώρα με την άναχώρησι των άγαπητών μας πατριωτών οι όποιοι πέρασαν τ' όκαλοκαίρι τους κοντά μας. Με δάκρυα χαράς τους καλοδεχτήκαμε όταν ήρθαν, με τά δάκρυα της λύπης που φέρνει ο χωρισμός, τους συνοδεύουμε στο φευγιά τους. Μαζί τους όμως παίρνουν μια όλόθερμη ευχή από όλους μας. Ευχόμαστε σε όλους και σ' εκείνους που πέρασαν τό καλοκαίρι τους στην ιδιαίτερα μας πατρίδα και σ' εκείνους που ήρθαν για λίγες άγνων μέρες, και σ' εκείνους που για λόγους άνεξάρτητους της θελήσεως τους δεν ύπόρρεσαν να πραγματοποιήσουν τον πόθο τους να έπισκεφθούν την άγαπημένη τους Δρουσιδα, να πανηγυρίσουν μαζί με όλους τους άλλους που είχαν την εύτυχία να πάρουν μέρος στην Αύγουστιάτικη έκδρομη του Συνδέσμου μας, ν' άνάψουν ένα κερί στη Μεγαλόχαρη, να ρωμαντζάρουν έστω μια βραδυά στην ώραιά βεράντα των νώνων κελλιών της Κανάλλας, να ξαπλώσουν έστω και για ένα μεσημέρι κάτω από τά μυρωδάτα πεύκα, να δροσιστούν με τό χωνευτικό ιεράκι της δροσοστάλακτης βρυσούλας, να κυλιστούν λίγο στη φιλόξενη και άναπαυτική άγκαλιά της άμμουδιάς, να πάρουν μερικές βουτιές στα γαληνεμένα νερά

τους της έκκλησιαστικής έπιτροπής και του Συνδέσμου και ο κόσμος διελύθη στα κελλιά του και στο περίπτερο συνεχίζοντας τό γλέντι με τά βιολιά που είχαν ήδη ξανακουρδιστεί.

Τό άπογευματάκι άνεβασμένοι όλοι στα ζωα κατευθύνονται στο χωριό. Είναι ένα άριστούργημα καλαισθησίας να βλέπης ένα άτέλειωτο καραβάνι να νάηφορίζη απ' τό δρόμο της Κανάλλας. "Ο ένας μετά τον άλλον, άφου προσκυνήσουν την εικόνα της Παναγίας, άνηφορίζουν γυνώντας κάθε τόσο πίσω τους άγκαλιάζοντας με τό βλέμμα όλο τό μοναστήρι που τόσο πολύ τους έχει συνεπάρει την ψυχή.

Στό χωριό, ή Κοινότης μας ύποδέχεται στο κοινοτικό της κατάστημα, στο όποιον προσφέρονται μύδαλα, ταικούδια και λουκούμια και άνταλλάσσονται ώραιά λόγια.

Από τό Κοινοτικό κατάστημα κατευθυνόμαστε στο καινούργιο κτήριο του σχολείου όπου μοιράζονται τά βραθεία στους Καλυντήρους μαθητάς, και παραδίδονται στον Δ/ντην του Σχολείου δύο όλοκαίνουργιες σημαίες που δώρησε ο έκ Φιλαδελφείας της Αμερικής έκλεκτός μας συμπολίτης κ. Αιγ. Παπαμάριος, που τόσοον ένδιαφρεται για τό σχολείον Δρουσιδος.

Μετά τό τλος της ώραιας αυτής έορτής, ο καθείς έπισκέπτεται τά συγγενικά του σπιτία, και ή ύποδοχή γίνεται με ειλκρινείς και θερμούς έναγκαλισμούς.

Όλα τά γνώριμα μέρη που ζήσαμε μικροί στέκουν στην ίδια θέσι και μάς φέρνουν πίσω δλάκαιρα χρόνια και ένα χαμόγελο θύμησης διαγράφεται στα χείλη μας. Η πιάτσα έν τω μεταξύ είναι γεμάτη και οι ζίξες δεν μετριώνται, ο ουρτός και ο μπάλος χαλούν τον κόσμο μέχρι τά ημερώματα. Τό πρωί τραγουδιέται ο μισμός, γιατί πρόκειται να γυρίσουν άρκετοί στην Αθήνα. Τά μάτια πάλι δακρύζουν, άφίνοντας πίσω τους τό χωριό και καταφορίζοντας τον μεγάλο δρόμο που ύπηγάινει προς τό Μέρικα.

Τό άπόγευμα τά μαγαζιά όλα κλείνουν, γιατί ή καπάντα της Αγ. Άννας ειδοποιεί όλους ότι θα γίνη ή κατάθεσι του Στεφάνου στο μνημείο των Ηρώων. "Ο παπάς διαβάξει την δέσιν και μαζί του όλοι στέλνουμε ένα ευχαριστώ σ' αυτούς που σκοτώθηκαν για την πατρίδα μας. "Ο Γεν. Γραμματέας του Συνδέσμου κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου καταθέσας τον δάφνιστον στέφανον έξεφώνησε ένα έμπνευσμένο λόγο που έκαλύφθη από τά παρατεταμένα χειροκροτήματα των Δρουσιδέων.

Με την κατάθεσι του στεφάνου τέλειωσε ή έκδρομη του Συνδέσμου μας και ο ένας μετά τον άλλον άρχισαν να πέρνουν τον δρόμο του γυρισμού με την ευχή και την έπιθυμία του χρόνου να βοηθήση ή Παναγία Κανάλλα να μάς φέρη βολικά να ξαναέρθουμε, ένώ όσοι απόμειναν συνέχισαν τό γλέντι.

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Σταματούκης)

Η ΚΕΡΑΜΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Γ'.

Από τας αρχάς του είκοστου αιώνα η αγγειοπλαστική τέχνη λόγω του άρξαμένου οικοδομικού οργασμού εν τη πρωτεύουσα και της πληθωρικής οικήσεως αυτής χάνει όλίγον κατ' όλίγον την καλλιτεχνικήν της ύπόστασιν και οι τεχνίται ανάγκαστικώς εγκαταλείπουν ό ένας κατόπιν του άλλου τὰ διακοσμητικά άριστουργήματα άτινα και παύουν να έχουν ζήτησιν και τρέπονται οι μὲν τεχνίται του τροχού πρὸς τὰ οικιακά σκεύη (πιθάκια, λεκανες, στάμνες κλπ.) οι δὲ τεχνίται της φόρμας εἰς τὰ οικοδομικά είδη (σωλήνες, σιφόν, λεκανές), τούς νέους έργοδοτας δὲν ενδιαφέρει πλέον ή καλλιτεχνική απόδοσις τῶν τεχνιτῶν αλλά ή ποσοτική τοιαύτη αὐτῶν, εἰς τὴν πῶσιν τῆς καλλιτεχνικῆς απόδοσεως συνέτειναν δύο νέοι άγνωστοι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παράγοντες, ὁ συναγωνισμός τῶν τιμῶν μεταξὺ τῶν έργοδοτῶν ἀφ' ενός, και ὁ κρατικός παρεμβατισμός διὰ τῆς ἐπιβολῆς φόρων και άλλων ὑποχρεώσεων ἀφ' ἑτέρου.

Εν πάσει περιπτώσει όμως και ή ἐποχή αὐτή μέχρι τοῦ πρώτου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἀνέδειξε πολλούς νέους τεχνίτας και τολμῶ νά εἰπῶ πλέον δυναμικούς ἀπὸ τούς παλαιότερους ὡς τὴν ποσοτικὴν απόδοσιν, σπουδαιότεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν οἱ Κωνστ. Στινάκης, Δημ. Κασθαρός, Εὐάγγ. Κώνστας, Γεώργ. Φραγκουλάκης, Τζώρτζης Μπουρίτης, Νικόλ. Ζαφ. Γονιδης, Γεώργ. Ζάμαρος, Ἀγγελῆς Φιλίπποιος, Τάσος Μαρτίνος, Ἀθαν. Στίνης, Νικόλ. Λαρεντζάκης, Λυμπ. Λαρεντζάκης, Ἀθ. Λούκας, Σταμ. Φραγκουλάκης, Ἐμμαν. Φραγκουλάκης, Μιχαήλ Γαλιάνης (ὁ ταχύτερος ὄλων), Σπύρος Βέρρος, Ἐμμαν. Μήλας, Νικόλ. Γαρδέρης, Φραγκ. Γαρδέρης, Ἐμμαν. Γ. Λεβαντῆς, Γεώργ. Παπαμακάριος, Κωνστ. Γ. Λεβαντῆς, Γεώργ. Καζούρης, Σταμάτ. Φιλίπποιος, Ἰωάν. Γ. Φιλίπποιος, Ἐμμαν. Γ. Παπαμακάριος, Βασίλ. Λεβαντῆς, Σταμ. Γ. Παπαγεωργίου, Μιχ. Γ. Παπαγεωργίου, καὶ Δημ. Γ. Φιλίππου, καὶ ἄλλοι. Θά ἦτο μεγάλη παράλειψις ἂν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἀνεφέρετο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου τεχνίτου (λασπᾶ) Γεωργίου Σταύρου Φιλίππου ὅστις τὰ μέγιστα συνέβαλλε εἰς τὴν πρόδον τῆς τέχνης διὰ τῆς κατασκευῆς ὁμοιογενῶν πηλῶν.

Τὸ εἰρηνικὸν κίνημα τοῦ συνδικαλισμοῦ διασυνάων κατὰ τὸ ἔτος 1918 ἀπὸ τὸν τότε πρω-

νὰ μποῦν σὸ σπῆτι πού γεννήθηκαν αὐτοὶ ἢ οἱ γονεῖς τους, νὰ ἀγκαλιαστοῦν καὶ νὰ φιληθοῦν μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς παιδικούς των φίλους, νὰ ζαλιστοῦν λίγο μὲ τὴ θερμιώτικη ρετσίνα, νὰ κάμουν μερικά γιαμάκια στὴν πιάτσα καὶ νὰ πιῶν λίγο νερὸ τοῦ Τούρακα, ὅπως ἡ Μεγαλόχαρη τοὺς ἀξίωση τοῦ χρόνου νὰ ξανάρθουν.

★ Ἐνῶ όμως φεύγουν οἱ τελευταῖοι παραθεριστοί, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα οἱ πρώτοι ἐργάτες κι' ἔτσι ἀρχίζει ἡ... ἐπὶ ἀνδρώσεως τοῦ χωριοῦ μας.

★ Τis ἡμέρες αὐτὲς ἀρχίζει ὁ τρυγητός. Φέτος όμως ἡ κίνηση πού παρατηρεῖται στὰ πατητήρια εἶναι πολὺ μικρή. Οἱ ἄσκοι μεταφέρουν στὰ βαρέλια τὸν παχὺ μούστο τῶν προῖματιῶν πού δυστυχῶς λόγω τῆς πρωτοφανοῦς ἀνομβρίας, εἶναι πολὺ λίγος ἐφέτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς καλοθρεμένους μουνούχους πού ἀρχισαν ἤδη νὰ θυσιάζονται γιὰ τὰ ἀχόρταγα στομάχια μας. Οἱ τζιλαδιές ψήνονται καὶ τὰ λουκάνικα βόλτες — βόλτες, περασμένα στὶς μαγγοῦρες κρέμονται στὰ καφάσια γιὰ νὰ τὰ πάρη λίγο ὁ ἥλιος καὶ νὰ γίνουν κατ'άλληλα γιὰ τὸ τηγάνι. Ἀλήθεια πόσες μισές τραβῶν καὶ τὶ τραγούδια λένε οἱ γαργαλιστικοὶ αὐτοὶ μεζέδες!

★ Κίνηση μεγάλη στὸ χωριὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ἐκκλησιὰ γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Εἶναι ἡ ἡμέρα πού ὁ παπὰς εὐλογεῖ τὸ ὁπὸρ καὶ κανένας χωρικός δὲν λείπει. Τὰ σκαλιά πού εἶναι μπρὸς ἀπὸ τὸ τέμπλον εἶναι γεμάτα ἀπὸ λογῆς λογιῆς ὕφαντες πετσοτές πού περιέχουν τοὺς σπόρους καὶ τὰ ρούδια πού εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀφθονίας. Κατὰ τὸ ἀπογευματάκι οἱ μικρὲς πλατείες, ὅπως πάντα ἔγιναν χορευτικὲς πιάτες. Βιολιά καὶ πάλι βιολιά. Ἀραγε νάχη ἄδικο ὁ γεροῖτακος πού ἀκούστηκε νὰ λῆθι κι' ἂν εἶχαμε κι' ἄλλου σεβντᾶ ὅπως ἔχομε στὰ γλέντια χαρὰ στὴν προκοπή μας.

Ο ΣΥΛΛΑΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

★ Φθινόπωρο. Τὰ βαπόρια δὲν προλαβαίνουν νὰ παίρνουν κόσμο ἀπ' τὸ νησί μας. Ξένου καὶ Θερμιώτες παραθεριστές, συνωστίζονται στὰ μαγαζάκια τῶν λουτρῶν καὶ τοῦ Μέρχα, περιμένοντας τὰ βαπόρια. Τὰ περισσότερα μᾶς ἔμψαν λιγάκι ἐφέτος. Ἀκανόνιστες ὥρες ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεων, παραλήψεις προσεγγίσεως στὰ λουτρά, χωρὶς ὁ καιρὸς νὰ φταίει, βιαστικὲς ἀναχωρήσεις κι' ἄλλα τέτοια τερτίπια. Φέτος ὅτι ἔγινε - ἔγινε. Πέρασε ἡ σαϊζόν. Τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι όμως, δὲν θ' ἀφίσομε δίχως κυρώσεις παρόμοια μεταχειρίσει. Οἱ στήλες αὐτὲς ἔγκαιρα θὰ κατατοπίζουν τὸ

τοῦ ἡσυχου λιμανιοῦ, ν' ἀπολαύσουν μὲ ὅλες τους τὶς αἰσθήσεις τὸ μαγευτικὸ τοπίο τῆς Κανάλλας, νὰ πιῶν νερὸ ἀπ' τὰ Φυλλαδάκια, ν' ἀντικρύσουν τὸ ἀγαπημένο τους χωριουδάκι θυπουργὸν ἀειμνήστον Ἐλευθ. Βενιζέλον, εὐρίσκει εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ τοὺς αγγειοπλάστας καὶ κεραμοποιοὺς, ἰδρῶν, τὸν Σύνδεσμον ἐργατῶν κεραμοποιῶν καὶ αγγειοπλαστῶν μὲ πρώτον πρόεδρον τὸν ἰδρυτὴν αὐτοῦ Δημήτριον Καθαρόν. Ἡ ἰδρυσις τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐργατῶν καὶ ἐν γένει τὸ συνδικαλιστικὸν κίνημα παρεξηγήθη τότε ἀπὸ μερικοὺς ἐργοδοτάς, ἐνῶ κατ' οὐσίαν ὠφέληθησαν καὶ τὰ δύο μέρη ἡθικῶς καὶ ὑλικῶς, ὁ ἐργατοτεχνιτὴς ἀνῆλθε εἰς ἀνώτερον κοινωνικὸν ἐπίπεδον, εἰργάζετο ὀλιγοτέρας ὥρας καὶ ἡμεῖσθε διπλοῦσαις, τοῦτο ἠνάγκασε τὸν ἐργατὸν νὰ τραπῇ πρὸς νέους ὀρίζοντας καὶ νὰ ἀναζητήσῃ ἄλλου τὴν περισσοτέραν παραγωγὴν εἰς ὅτι ἔχασε ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῶν ὥρῶν ἐργασίας τοῦ ἐργάτου τὸ ἐκέρδιον διὰ τῆς μηχανῆς, κατὰ τὰ ἔτη 1919 - 1920 τρεῖς ἐργοδοτοὶ οἱ Φράγκ. Βέρρος, Νικ. Λεβαντῆς καὶ ἡ νεοῖδρυθεῖσα Κεραμοουργικὴ Ἀνώμους Ἑταιρία «Κύκλωφ» διὰ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Νικ. Γλυκοῦ Φιλίππου εἰσήγαγον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μηχανήματα (κίνησον) καὶ πρέσαν τούθλων καὶ κεράμων) καὶ ἀνήγαγον τὴν τουθλοποιαν ἐν γένει εἰς βιομηχανικὴν στάθμην ἥτις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρίσκετο εἰς πρωτόγονον χειροτεχνικὴν κατάστασιν, τοὺς τρεῖς ἀνωτέρω ἐργοδοτὰς ἐμύλησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τινες ἄλλοι ἐργοδοτοὶ καὶ εἰς τὸν ἐπακολουθήσαντα κατόπιν οικοδομικὸν ὀργασμὸν ἡ κεραμοποιία ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλον. Ὅθεν τὸ συνδικαλιστικὸν κίνημα καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Συνδέσμου ἐργατῶν ὠφέλησε κατὰ πολὺ τὴν κεραμοποιαν, τόσον, ὅσον ἔβλαψε ἀντιθέτως τὴν αγγειοπλαστικὴν διὰ τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, τὸ θέμα αὐτὸ δὲν εἶναι τῆς παρούσης στήλης καὶ τὸ παρέρχομαι. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς ταχύτητος τῶν μηχανῶν αἱ ὁποῖαι ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν εἶναι τὸ ἐξῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1934 ἔλαβε χώραν ἀγὼν ταχύτητος κοπῆς τούθλων (γεράν) μεταξύ δύο πόντων, στὸν ἑναρ κόπτης (μάστορης) ἦτο ὁ Ἀντώνης Ἐμμαν. Κοκκινογένης καὶ στὸν ἄλλον ὁ Τάσος Μανιατάκης, ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 7½ ὥρῶν ἐκόπησαν ἀπὸ τὸν νικητὴν Ἀντώνιον Κοκκινογένην (18.000) δέκα ὀκτῶ χιλιάδες τούθλα γερά (συμπαγῆ) ποσότης φανταστικὴ καὶ όμως πραγματικὴ, ἐρίχναν τούθλα πέντε καλουπτησῆδες, τὸ ποσὸν τῶν κοπέντων τούθλων ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὴν ποσότητα τούθλων κούφην πού παρήγαγε μία πρέσσα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς ὀκτῶν ἐργασίαν, καὶ δι' αὐτὸ πολὺ δικαίως ὁ Ἀντών. Κοκκινογένης ἀπεκαλεῖτο μηχανὴν καὶ τὸ ρεκόρ του αὐτὸ θὰ παραμείνῃ ἀπρόσβυτον ἴσως γιὰ παντοτείναν.

Μετὰ τὸν Δημ. Καθαρόν πρόεδροι τοῦ Συνδέσμου ἐργατῶν διετέλεσαν κατὰ σειράν καὶ μέχρι σήμερον οἱ ἐξῆς: Ἀθανάσιος Στίνης, Βασίλ. Λεβαντῆς, Σταμ. Στάμος, Δημ. Φιλίππου (Καραμῆτσος), Δημ. Καλῆς, Ζαφείριος Κοκκινογένης, Ἐμμαν. Κοκκινογένης, Σταμάτιος Μονεμβάσιος, Ἀντώνιος Γονιδάκης καὶ Ἐμμαν. Γαρδέρης (σήμερον).

Κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἰδρύθη ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐργοδοτῶν Κεραμοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν μὲ πρώτον πρόεδρον τὸν Φράγκον Βέρρον, πρόεδροι διετέλεσαν ἐπίσης κατὰ σειράν καὶ μέχρι σήμερον οἱ ἐξῆς: Ἐμμαν. Μ. Γκούρας, Γεώργ. Βεντούρης, Νικόλ. Μαντζῶρος, Εὐάγγ. Λεμπέσης, Ἀντών. Παναγιωτόπουλος, Ἐμμαν. Μ. Γκούρας καὶ Κωνστ. Δελαβίνιας (σήμερον).

ΙΩΑΝ. Γ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΚΗΣ

κοινὸ ποῖο βαπόρι εἶναι ἐν τάξει στὶς ὑποχρεώσεις του καὶ ποῖο ὄχι. Προπαγάνδα γιὰ τὰ πρώτα, μπούκοτὰς στὰ δεύτερα. Νὰ μάθουν οἱ κ. κ. ἐφοπλιστὲς νὰ σέβονται τὸν κοσμάκη πού τοὺς χοντραίνει τὸ πορτοφόλι μὲ τὸ παραδάκι του.

★ Τis ἀσέληνες νύχτες τὸ νησί... καίγεται. Τὸ ζῶνουν ἀπὸ παντοῦ φωτιές. Μὴ φοβηθῆτε, εἶναι φωτιές τῆς ἐποχῆς. «Περικαύς υν» οἱ χωρικοὶ μας, κατὰ τὴ Θερμιώτικη ἔκφρασι. Μπαίνουν φωτιές στὰ φρύγανα τῶν χωραφῶν πού φέτος θὰ σπαροῦν. Καθαρίζεται τὸ ἔδαφος. Ὅλα τέλος πάντων σου δείχνουν, πὼς βρίσκεσαι στὸ προθάλαμον τοῦ χειμῶνα.

★ Περιμένουμε μ' ἀγωνία τὰ πρωτοβρόχια. Φέτος εὐχάσαστε νάμους τυχερώτεροι ἀπὸ πέρυσι πού μᾶς ρῆμαξε ἡ ἀνυδρία. Μιά πρώτη βροχοῦλα εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Θὰ νοτίσῃ ἡ γῆ καὶ θ' ἀρωματισθῇ τὸ νησί ἀπ' τὶς μυρουδιές τοῦ βρεγμένου χώματος. Θ' ἀρχίσῃ ἡ μαύρη μαριδα κι' ἡ λαχταριστὴ γόπα, χαρὰ γιὰ τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς μερακλήδες τοῦ ποτηριοῦ. Στοὺς λόφους θὰ βγοῦν οἱ νοικοκυράδες μὲ τὰ καλάθια γιὰ νὰ μαζέψουν «σαλιάκου». Καὶ σὲ λίγο τ' ἀλέτρι θὰ κολλῇ στὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ θ' ἀρχίσῃ ἡ σπορά. Τὸ νησί θ' ἀλλάξῃ σκηνικό. Τὴ ξεραῖλα τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ διαδεχθῇ τὸ πράσινο ταπέτο τοῦ γεννήματος.

★ Τὰ βαπόρια ἐξακολουθοῦν νὰ φέρουν στὰ λουτρά καὶ στὸ Μέρχα καθαριὰς κυνηγῶν καὶ σκύλλων. Κάθε κυνηγὸς καὶ δὺὸ σκύλλοι κατὰ μέσο ὅρον. Βγαίνουν μέσα σὲ πανδαμῶνα γαυγισμάτων καὶ ἀμείψεων... παίρνουν τὰ βουνά. Ἐκεῖ πειά, θαρρεῖς πὼς βρίσκεσαι στὴν... Κορέα. Τὸ ντυφεκίδι δίνει καὶ παίρνει. Τὴ νύφην τὴν πληρώνουν οἱ ἱπέρδικες κι' οἱ λαγοί. Συχνότερα όμως οἱ «ἀμπατές» τῶν χωσφιῶν, πού γιὰ εὐκολία τοὺς οἱ κυνηγοὶ τῆς γκρεμίζουν. Ἐτοὶ γλυτώνουν τὸν κόπον νὰ πηδοῦν τοὺς τοίχους καὶ εἰσπράττουν βλαστήμιες — δίκαια — ἀπὸ τοὺς χωριανούς μας.

Μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς κυνηγοὺς μᾶς ἦρθα. φέτος καὶ μερικές... ἀμαζόνες. Τραγίσια τζόκευ, μπλουζίτσα σουέτ, κυλότητα βελούδου, καραμπίνα πού λαμποκοπᾷ καὶ φυσεκκλίκια... νάυλον. Ἐτοὶ καθὼς δρᾶσκελίζουν τὶς βουνοκορφές μὲ τὴν τριζατὴ καλογυαλισμένη ἀρβυλίτσα, ἀναρωτιέται κανεὶς ἂν ἔχη νὰ κἀνὴ μὲ κυνηγὸ, γιὰ μὲ ἐκλεκτὸ πλουμιστὸ... θήραμα.

★ Ὅλα τὰ σπῆτια τῶν λουτρῶν φέτος ἀσπρίστηκαν. Κι' ἦταν χαρὰ Θεοῦ τὶς νύχτες μὲ τὸ φεγγάρι νὰ βλέπῃς τὸ λευκὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ νησιοῦ. Ὅλα ἐκτὸς ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Αὐτὸ ὑψώνει τὴν σαρακωφαγωμένη αἰματοῦ, χτυπητὴ ἀνορθογραφία στὸ σύνολο. Τέλος πάντων ὁ ἐνοικιαστὴς εἰσπράττει ἑκατομύρια. Λίγος ἀσθέσης δὲν θὰ ἀνατρέψῃ τὸν... προϋπολογισμό του. Δὲν βρίσκεται κανένας ἀρμόδιος νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ; Ἀλλὰ ξεχάσαμε πὼς στὴν Ἑλλάδα, τὰ πῖο ἀναρμόδια πρόσωπα γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ δουλειὰ, εἶναι οἱ... ἀρμόδιοι!!

★ Ἦρθε στὴ χώρα ἡλεκτρικὴ ἀντλία πού κινεῖται μὲ τὴ μηχανὴ ἡλεκτροφωτισμοῦ, γιὰ ν' ἀδειάζῃ τὸ πηγάδι πού «χτυποῦν» γιὰ τὰ ἔργα τῆς ὑδρεύσεως. Ἐτοὶ ἀρχισε νὰ προχωρῇ τὸ ἔργο σὲ σημεῖο ὥστε πρὶν τὸ νῦν ἔτος τὰ πηγάδια — τὸ καινούργιο καὶ τὸ πᾶν ὠπηγάδι — νάχουν ἐνωθῇ μὲ στοά. Αὐτὰ τὰ δύο πηγάδια εἶναι δίπλα - δίπλα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ πλάι στὴν ἡλεκτρικὴ. Τὸ νερὸ πού βρέθηκε εἶναι ἀριστὸ σὲ ποιότητα καὶ κυρίως σὲ ποσότητες μεγάλες, ἱκανὲς νὰ ὑπερκαλύψουν τὶς ἀνάγκες τοῦ χωριοῦ. Δοθέντος ὅτι τὰ λεφτὰ ὑπάρχουν χάρις στὴ γενναῖοφρονα διάθεσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου ἐργετῆ μας Ζαχαρία Χανδρᾶ, ἐλπίζουμε τὸ ἔργο νὰ ολοκληρωθῇ γρήγορα. Ν' ἀρχίσῃ ἡ κατασκευὴ τῆς δεξαμενῆς καὶ τὴν σωληνώσεων. Οἱ ἐκτελεστοὶ τῆς διαθήκης Χαλδρᾶ, μὲ κύριο μοχλὸ τὸ συμπολίτη κ. Νικόλαο Μαζαράκη, εἶναι ἐγγύησι, γιὰ τὴ γρήγορη δολκλήρωσι τοῦ ἔργου. Εὐχάσαστε γρήγορα καὶ στὴ Δρυοπίδα νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ λύσῃ κι' αὐτὴ τὸ τόσο ζωτικὸ αὐτὸ πρόβλημα τῆς ὑδρεύσεως τῆς.

ΘΕΡΜΙΩΤΗΣ